

ftigende, og det ligger simpelt hen deri, at man har struet Værdien af Tingene høit iveitret imod den tilstedeværende Capital — og derfor maa Prisen paa Penge blive høi i Modfættning til Prisen paa de opstruede Værdier. — Jeg har optaget Endringsforslaget under Nr. 45, ikke fordi det kan falde mig ind at bringe det til Afstemning imod Forslagsstillerens Dnske, thi jeg veed meget godt, at naar en Forslagsstiller har taget sit Forslag tilbage, skylder man ham at være forsigtig med at fastholde det, men det var mig om at gjøre at høre den ærede Ord- fører udtale sig om dette Punkt. Saavidt jeg kan skjønne, saa var det Væsentligste, han havde derimod, det, at det var kostbarere og indbragte Mere i Stempelafgift; det er de store Om- sætninger, der her er Spørgsmaal om, og jeg holder Endringsforslaget fast, blot for at gjøre opmærksom paa, hvorledes denne Lovs For- svarere idelig og idelig arbejde hen til, at de store Omsetninger befries saa meget som mu- ligt for Byrder, men at de smaa Omsetninger, ja endog Sindsro, beskattes høit. Jeg har tidligere tilladt mig at sige, at denne Lovs karakteristiske Egenkab var, at den greb ind paa alle slags nye Gebeter, og at vi igjennem den kom saavidt, at vi ikke kunde røre en Fin- ger, uden at den knagede under et Stempel. Det Capitel af Loven, som ligger til Forhand- ling idag, er af den Bestaafenhed, at man kræver der, hvor der kun er Lidet, og at man saameget som muligt lader det Store gaae fri; vi ere her ved et Capitel, som har gjort store Erobringer — jeg vil meget gjerne indrømme, ikke paa den nuværende Stempellovs Omraade, men paa Virkelighedens Omraade, og jeg maa give den ærede foregaaende Taler Ret i, at Virkeligheden ligeoverfor Lovgivningens Udvik- ling har en overmaade stor Betydning; men naar den nuværende Stempellovgivning ikke har kunnet holde en Mangfoldighed af Sager i sin Haand, selv ikke med en nedsat Afgift, men har sluppet hele store Gebeter fri, fordi de efter deres Natur ikke vare stikkede til at være underkastede dette Plyndringsystem, saa skal man erkjende, at der deri ligger en Virke- lighed og en Kjendsgjerning, og man skal ikke paany forsøge at træde ind paa disse Gebeter; at Commissionen har gjort det, idet det laa i

det ulykkelige Commissorium: „staf Penge“, det skal jeg her bevise af dens egen Rapport. Efterat Commissionen har skrevet sin Beretning og givet Grundene for enhver af de forskjellige Paragrapher, slutter den med at opsummere det Hele med en finantziel Betragtning, hvor den siger: vi komme maaskee til at blive af med 25,000 Rd., men saa skulle vi nok finde noget Andet, hvoraf vi kunne udpresse disse 20,000 Rd. og saa søger den til Høire og til Venstre. Naar man saaledes seer efter paa Side 92 i Commissionens Betænkning, saa vil man finde, at det der hedder, efterat den iforveien har sagt, at der er forskjellige Ting, som ganske vist vilde give noget Mindre: „vel har man foreslaaet to faste Taxter, saa at navnlig Arrest i Ting for over 2,500 Rd. vil blive lavere be- skattet“ — man vil lægge Mærke til, saasnart Summen stiger, bliver den lavere beskattet, det gaaer man meget omhyggelig ud paa — „hvil- ket ogsaa gjælder om Arrest i Ting for imellem 800—1000 Rd.; men paa den anden Side er Stemplet for Arrest paa Person bleven lidt høiere (48 β istedetfor 42 β), Taxten for Ar- restforretninger i Ting for over 1000 Rd. ind- til 2,200 Rd. bliver ligeledes noget høiere, og navnlig er Stempelafgiften for Forretninger i Ting for mindre Beløb end 700 Rd. efter den for Tiden gjældende Lovgivning lavere end den af Commissionen foreslaaede“; — under 700 Rd. kan man gjerne plukke Noget til sig for at erstatte, hvad der mistes paa det Større, men jeg bedrøider ikke Commissionen dette; den har siddet i den besynderligste Klemme for at skulle stasse Penge, som har bragt den til at skrive en uheldig Lov, men uden Tvivl saa hel- dig, som den under saadanne Omstændigheder kunde blive. Der kan Ingen tage mig ilde op, at jeg udtaler dette, thi — og her kommer jeg til at gjøre Rede for et Medlem her ligeover- for — jeg har fra først af, og jeg troer, at jeg noget nær var den Første, der begyndte dermed, paaviist, at Stempellovgivningen, som den var, var en høit uheldig Lov; jeg har da tillige viist, i hvilken Retning man maatte kunne bevæge sig for at gjøre den taaleligere, og den Retning gif blandt Andet derhen, at man skulde omfatte Tiden med det Samme, man omfattede Capitalen, saaledes at man kun taxerede for en